

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Jaroslava Vlašína, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Marie Turkové v právní věci žalobkyně: **I. S.**, zastoupené Mgr. Janem Lipavským, advokátem Advokátní kanceláře Perthen, Perthenová, Švadlena a partneři, se sídlem Hradec Králové, Velké náměstí 135/19, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 60 Az 151/2005, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 11. 2005 č.j. OAM-2065/VL-20-08-2005, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 4. 2006 č. j. 60 Az 151/2005 – 26,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále i „stěžovatelka“) brojí včasně podanou kasační stížností proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 4. 2006 č. j. 60 Az 151/2005 – 26, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 11. 2005 č.j. OAM-2065/VL-20-08-2005 o zamítnutí žádosti žalobkyně o udělení azylu jako zjevně nedůvodné podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ode dne 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kritéria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006 č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaným pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Stěžovatelka v kasační stížnosti argumentuje důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Namítá-li stěžovatelka, že žalovaný nepostupoval v souladu se zákonem, když její žádost o udělení azylu zamítl jako zjevně nedůvodnou dle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, když ona byla ve vlasti pronásledována vymahačem dluhů (tj. soukromou osobou), Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že podobná či totožná tvrzení byla již předmětem řady rozhodnutí zdejšího soudu, námátkou lze uvést například rozsudek ze dne 8. 12. 2003 č. j. 5 Azs 27/2003 - 48, www.nssoud.cz, nebo rozsudek ze dne 26. 4. 2006 č. j. 3 Azs 101/2005 - 114, www.nssoud.cz. Pokud jde o námitku stěžovatelky, že žalovaný nerozhodl o překážce vycestování ve smyslu ustanovení § 91 zákona o azylu, odkazuje Nejvyšší správní soud zejména na právní názor vyslovený v rozsudku ze dne 9. 9. 2004 č. j. 2 Azs 147/2004 - 41, www.nssoud.cz, který byl publikován jako 409/2004 Sb. NSS. Co se týče námítky stěžovatelky, že v řízení o udělení azylu uváděla skutečnosti, které nasvědčovaly pro udělení humanitárního azylu dle ustanovení § 14 zákona o azylu, přičemž žalovaný se nesprávně touto možností nezabýval a ani své rozhodnutí v tomto směru neodůvodnil, Nejvyšší správní soud připomíná, že v případě, kdy správní orgán rozhoduje o zamítnutí žádosti o udělení azylu pro její zjevnou nedůvodnost, nezkoumá vůbec možné důvody pro udělení humanitárního azylu a rozhodnutí v tomto směru nijak neodůvodňuje. Ohledně této problematiky je možno odkázat na předchozí judikaturu Nejvyššího správního soudu, a to například na rozsudek ze dne 16. 11. 2005 č. j. 3 Azs 414/2004 - 45, www.nssoud.cz, či rozsudek ze dne 14. 6. 2006 č. j. 3 Azs 208/2005 - 50, www.nssoud.cz. Navíc a nově stěžovatelka v kasační stížnosti uvádí, že má odůvodněný strach z pronásledování pro příslušnost k určité sociální skupině, kterou blíže specifikuje. Nejvyšší správní soud konstatuje, že citované tvrzení stěžovatelka neuplatnila v rámci řízení o žalobě, ale teprve po vydání napadeného rozsudku krajského soudu, přičemž k obdobným skutkovým novotám se zdejší soud vyjádřil v mnoha svých rozhodnutích, mimo jiné v rozsudku ze dne 21. 1. 2004 č. j. 4 Azs 50/2003 - 49, www.nssoud.cz, nebo rozsudku ze dne 18. 3. 2004 č. j. 4 Azs 1/2004 - 68, www.nssoud.cz.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. ledna 2007

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

